

Červená znamená stoj!

Buchta sa sťažoval, že opica Škorica uňho ešte nikdy nespala. Pritom doma majú peknú postieľku po sesternici Monike, ktorá je od neho o dva roky mladšia a už z nej vyrástla.

„Veď tvoja mama našu opičku doma na noc nechcela,“ pripomenula mu Malina.

„To áno, ale Monika je teraz pár dní u nás a tak veľmi ju chce spoznať, že mamu uprosila.“

„Hurá!“ zvolala Škorica. „U Buchtu som ešte nespala. A keďže sa tak rád napcháva sladkosťami, budem sa tam mať výborne!“

„Omyl, to už neplatí,“ povedal Buchta. „Držím totiž diétu, aby som ďalej netlstol. Už nijaké sladkosti ani sladké limonády.“

U Buchtovcov, teda u Paľa doma, sa tak zišla veselá spoločnosť: Buchta, jeho sesternica Monika a, samozrejme, nezbedná opica Škorica. Dopoludnie tak vystrájali, že ich Paľova mama hneď po obede vyhnala von: „Celý byt ste obrátili hore nohami a ja to teraz musím dať do poriadku. Choďte radšej na ihrisko. Detskú izbu si však po návrate upracete vy.“

Vonku opička hneď trielila ku križovatke. Hoci na semafore pri priechode pre chodcov práve svietila

červená, chystala sa vybehnúť na cestu, za ktorou bol park.

„Stoj!“ vykrikol Buchta a v poslednej chvíli chytil Škoricu za chvost.

„Au, čo ma ťaháš?“ oborila sa naňho.

„Paľo ťa zastavil preto, lebo si chcela prejsť na červenú,“ vysvetlila jej Monika.

„No a čo! Mne sa červená farba páči,“ odvrkla Škorica.

„Lenže cez cestu sme prejsť iba vtedy, keď na semafore svieti zelené svetlo,“ poučovala ju Monika.

„Ach jaj,“ vzdychla si opička. „To aby som sa bála vytiahnuť labky z domu.“

„Keď poznáš pravidlá, nemáš sa čoho báť.“ Hoci bola Monika mladšia, Buchta sa čudoval, ako múdro vie všetko opičke vysvetliť.

V parku bolo rozličné náradie na cvičenie, farebné preliezačky aj hrubé lano, na ktorom sa dalo hojdať.

„Ujúúúj!“ potešila sa Škorica. To bolo niečo pre neposednú opičku! Vyliezla na vysokú borovicu a odtiaľ hádzala dolu šušky. „Ahoj, ľudia!“ volala na okoloidúcich. „Keby ste vedeli, ako ďaleko dovidím!“

Po chvíli zoskočila na zem a rozbehla sa na koniec parku. „Podťte za mnou! Na druhej strane cesty je ešte lepšie ihrisko!“

Buchta ju opäť chytil za chvost v poslednej chvíli. To bláznivé zvieratko by bolo skočilo rovno pod auto!

„Čo ma znova ťaháš za chvost? Čo si šiši?“ urazene sa ohradila opička.

„Skoro si vletela pod auto!“ hrešila ju Monika.

„Ak by ťa zrazilo, mohlo by ti hrozne ublížiť.“

„Šofér má predsa dávať pozor,“ bránila sa Škorica.

„To ty máš dávať pozor. Nemôžeš len tak hocikde vybehnúť na cestu. Veď tu ani priechod pre chodcov nie je!“ rozhorčovala sa Monika.

„Škoda, že tu nemáme dopravné ihrisko. Všetko by sme ti ľahšie vysvetlili,“ dodal Buchta.

„Čo je dopravné ihrisko?“ vyzvedala opička.

„To je ihrisko, na ktorom sa deti učia dopravné predpisy, teda to, ako sa majú správať na ceste,“ poučila ju Monika.

„Zabudli ste, že som rozprávková? Monika, len si to ihrisko predstav a ja ho vyčarujem,“ navrhla Škorica a zodvihla predné labky.

Monika privrela oči, predstavila si dopravné ihrisko a... odrazu stálo rovno pred nimi! Ozajstné, fungujúce, aj so semaformi na priechodoch! Deti na ňom jazdili na kolobežkách, bicykloch aj na šliapacích autách. Dokonca tam stála ich pani učiteľka v policajnej uniforme a volala: „Monika, Paľko, opička, pridajte sa k nám!“

„Teda Škorica, to sa ti veru podarilo!“ nadchýnal sa Buchta. „Pod, Monika, tam sú kolobežky, vyskúšame, ako sa tu jazdí!“

Opica Škorica sa chvíľu iba pozerala. Všetky deti na červenú na semafore poslušne stáli a pokračovali, až keď zasvietila zelená. Na križovatke, kde bola značka STOP, zastali a čakali, kým iné deti zľava aj sprava prejdú.

„Tomuto teda vôbec nerozumiem, aj keď som to pričarovala,“ smutne vzdychla Škorica, keď sa pri nej Monika a Buchta pristavili. „Prečo ste na konci tej cesty zastali, aj keď tam neboli nijaké semafore?“ opýtala sa.

„Riadili sme sa dopravnými značkami. Tamten obrátený červeno-biely trojuholník znamená, že sme na vedľajšej ceste a musíme dať prednosť tým, ktorí idú po hlavnej. Na nej je tá bielo-žltá štvorcová značka,“ vysvetlil jej Buchta.

„Lenže ja značky nepoznám.“ Opička si oprela hlavu o labku a ďalej tíško sledovala deti. Dlho však nevydržala. Keď jeden chlapček odstavil kolobežku, rýchlo na ňu vyskočila a už fujazdila po dopravnom ihrisku. Nepozerala sa ani doprava, ani doľava, hnala sa dopredu, prudko zaberala zákruty a pritom volala: „Juchú! Pozor! Teraz idem ja!“

Bláznivá jazda opice Škorice nemohla dopadnúť inak ako haváriou. Jedno šliapacie autíčko prudko pribrzdilo, lebo mu cestu skrížila pojašená opica na kolobežke. Do autíčka zakrátko narazil bicykel

a dievčatko, ktoré na ňom jazdilo, spadlo a rozbilo si koleno. Škorica sa obzrela, čo sa to za ňou deje, a vtom vrazila do semafora. Pri páde si bolestivo zahryzla do jazyka.

Pani učiteľka, ktorá robila na ihrisku policajtku, musela dlho hlasno písať na píšťalke, kým všetky deti zastali, aby predišla ďalším haváriám.

Škorica už toho mala dosť.

Čarovnou formulkou chcela celé dopravné ihrisko zrušiť. Zdvihla labky a povedala: „Čály-mály, lály-fály, bum!“

Lenže nič sa nestalo, ihrisko tam ďalej stálo.

Čarovnú formulku teda zopakovala: „Čály-mály, lály-fály, bum!“

Opäť nič, kúzelné dopravné ihrisko nezmizlo.

K opičke vtedy príbehol Buchta. „Stalo sa ti niečo? Neudrela si sa?“

„Nič ša mi neštalo, iba šom ši žahlyžla do jažyka. Telaž akoši šušlem a nemôžem to kúžlo odkúžliť,“ vysvetlila mu.

„Skúsim to za teba spraviť ja, aby sa tu nestalo ďalšie nešťastie. Vidím, že ťa najprv musíme naučiť dopravné predpisy, aby si neohrozovala iné deti. Ideme na to?“

„Do toho!“ súhlasila Škorica a Buchta zvolal: „Čáry-máry, láry-fáry, bum!“

Dopravné ihrisko s deťmi a s pani učiteľkou náhle zmizlo.

Prišla k nim zamračená Monika. „Prečo si zrušila dopravné ihrisko, Škorica? Tak pekne sa tam jazdilo, podľa predpisov.“

„Ja šom ho nežlušila, lebo šušlem. Špadla šom a žahlyžla šom ši do jažyka. Kúžlo žlušil Buchta, vlaj ša najplv muším naučiť doplavné pledpišy.“

„Teda, ty krásne šušleš a nevieš povedať ani r!“ zachichotala sa Monika, no hneď nato sa ustarane spýtala: „Veľmi ťa ten jazyk bolí?“

„Keď šušlem, tak nie. Dúfam, že mi to neoštane.“

Už sa zvečerievalo, a tak sa vybrali domov.

„Aké sú teda tie doplavné pledpišy?“ spýtala sa opička.

„To je veľmi zložité,“ vzdychla Monika.

„Najprv sa treba naučiť dopravné značky a tých je veľa,“ dodal Buchta.

„Naučte ma to, ja to ulčite žvládnem!“ uisťovala ich Škorica. Už aj zabudla na bolesť a začala po ulici poska-

kovať. Zrazu zastala: „Sa-sa-sa. Si-si-si. Stal sa zázrak!
Jazyk ma nebolí a už nešušlem!“

Uzdravenie hneď aj oslávila spevom:

*„Ja som tá opica,
opica Škorica,
opica škoricová.
Taký kožuštek,
ako má Škorica,
nijaká opica nemá!“*

„Keď prídeme domov, spíšeme opičke základné dopravné predpisy, dobre?“ navrhol Buchta sesternici.

„Dobre,“ súhlasila Monika. „Písať však budem ja. Aj keď som mladšia, píšem krajšie ako ty.“

„To je pravda,“ uškrnul sa Buchta a pridal do kroku. Doma ich totiž čakala dobrá večera – mama im slúbila šúľance s makom.

Ako sa vyhnúť nešťastiu na cestách:

Na cestách musia všetci - šoféri, chodci, cyklisti i deti na kolobežke - poznať dopravné značky a dopravné predpisy. Kto sa nimi neriadi, môže spôsobiť haváriu.

Cez cestu prechádzame iba na priechode pre chodcov. Ak je tam semafor, počkáme na zelenú. Ak tam semafor nie je, pozrieme sa doľava, doprava a opäť doľava, a keď nič nejde, prejdeme na druhú stranu.

Dopravné značky sa učia aj v škole. Pomôcť môžu i knižky, napríklad Rozprávky o dopravných značkách a Nové rozprávky o dopravných značkách. Kto si tieto veselé rozprávky prečíta, nemusí sa na cestách báť.

Dopravné predpisy sa najlepšie učia na dopravných ihriskách, kde si ich deti môžu aj precvičovať.